

AUTORKA BESTSELLEROV
USA TODAY

SHERRY THOMAS

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It depicts a woman from behind, wearing a voluminous, dark red Victorian-style gown. She is standing in a stone doorway, looking out into a bright, glowing light. The doorway is flanked by two ornate, lit-up lanterns. The scene is framed by decorative, swirling golden patterns in the corners.

MASKA
SPRAVODLIVOSTI

PRVÝ DIEL SÉRIE LADY SHERLOCK

SHERRY THOMAS

MASKA
SPRAVODLIVOSTI

PRVÝ DIEL SÉRIE LADY SHERLOCK

Preložila Beata Horná

SHERRY THOMAS
A Study in Scarlet Women

Copyright © 2016 by Sherry Thomas

All rights reserved.

Translation © 2026 by Beata Horná

Cover design by Alana Colucci

Cover art by Shane Rebenschied

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0578-5

Seanovi,
nádhernému člověku
a zdroju neustálej radosti

Prológ

Devonshire, Anglicko
1886

Keby niekto povedal ctihodnému pánovi Harringtonovi Sackvillovi, že vďaka vyšetrovaniu jeho smrti sa meno Sherlock Holmes stane známym po celej krajine, vysmial by sa mu.

O Sherlockovi Holmesovi nikdy nepočul. Ale čo bolo ešte dôležitejšie, myšlienkami na smrť pohrďal. Presnejšie povedané, myšlienkami na vlastnú smrť – ostatní mohli pokojne umierať.

Takmer rovnako nenávidel aj starobu, ten dlhý, strašný úpadok do bezmocnosti, ktorú ukončí až posledný výdych ako čepel' gilotíny.

No pri pohľade do zrkadla mu padlo čoraz ťažšie nahovárať si, že je stále mladý. Hoci bol fyzicky stále zdatný a na svoj vek nevyzeral zle, pokožka pod bradou mu ochabla a okolo úst sa mu vyryli hlboké vrásky. Dokonca aj viečka mu ovisli, ťažké od plynutia času.

Premohol ho strach, chladný a ostrý. Každý sa niečoho bojí. On sa bál smrti. Číhala naňho ako najväčšia, konečná hrôza. Ako temnota s ostrými tesákmi.

Odvrátil sa od zrkadla aj od nevítaných myšlienok, ktoré v tých dňoch neustále bublali tesne pod povrchom. Bolo leto. Dom zaplavila žiara súmraku. Pri pohľade z okna záliv plápolal plameňom zapadajúceho slnka. Vánok od mora prinášal nádych soli, no hlavný tón v prevoňanom vzduchu udávala tuberóza, ktorej cibulky si dal doviezť z Grasse na juhu Francúzska.

Blížila sa búrka. Nad obzorom sa hromadili atramentové mraky...

Zhlboka sa nadýchol. Nie, nesmie dovoliť svojej mysli blúdiť po temných miestach. Posledné týždne boli ťažké. Obzvlášť znepokojujúce boli udalosti v Londýne, ale časom sa všetko utrasie. Stále má pred sebou mnoho šťastných rokov, môže si užívať život a vysmievať sa smrti a jej stále vzdialenému zovretiu.

Nemal najmenšie tušenie, že smrť si poňho príde už do rána.

A že smrť bude tá, čo sa bude smiať naposledy.

1

Londýn

V deň, keď pán Harrington Sackville stretol svoju temnotu s ostrými tesákmi, isté zasvätené osoby sa s dychtivým očakávaním pripravovali na veľký škandál, do ktorého bola zapletená najmladšia členka rodiny Holmesovcov.

Lord Ingram Ashburton k nim nepatril. Predstava, že by mohlo dôjsť k tejto katastrofe, ho májala už niekoľko dní. Ešte nevedel, že Holmes je už odsúdený na zánik, ale pocit úzkosti ho ťažil na hrudi ako nádor.

Uprene hľadel na obálku na stole pred sebou.

Pán Sherlock Holmes

Hlavná pošta

St. Martin's Le Grand

Londýn

Aj slepý by v každom ťahu pera videl nepokoj, ktorý ním zmietal – na niektorých miestach hrot pera takmer roztrhol ľanový papier.

Písmo na lístku vedľa obálky bolo rovnako roztrasené.

Holmes, nerobte to. A ak musíte, určite nie s Rogerom Shrewsburym. Do konca života to budete ľutovať. Aspoň raz v živote ma poslúchnite.

Sklonil hlavu a ľavou dlaňou si podoprel čelo. Nebude to mať žiadny význam. Holmes vždy robí to, čo sa mu zapáči, unášaný na vlnu bezstarostnosti zrodenej z mimoriadnych schopností a priaznivých okolností.

Až kým sa nestane katastrofá.

Nesmieš to dopustiť, vravel mu vnútorný hlas. Zasiahni. Daj Holmesovi, čo chce.

A čo potom? Budú pokračovať ako doteraz a predstierať, že sa to nikdy nestalo?

Zahľadel sa von oknom. Pri pohľade na oblohu mal pocit, že hľadá cez šošovku, po ktorej niekto prešiel zablateným prstom. Obloha bola špinavo modrá, čo pre Londýn znamenalo pekný deň. Z parčíka pod ním sa ozývali radostné výkriky a smiech jeho detí – zvuky, ktoré by inokedy vyvolali na jeho tvári úsmev. Vzal do ruky pero.

Nerobte nič bez toho, aby ste sa so mnou najprv poradili. Prosím.

Stal sa z neho komplic? Zahodil všetku opatrnosť – a aj všetky zásady?

Nepodpísaný list vložil do obálky, vložil si ju do vrečka a vyšiel zo svojej pracovne lemovanej knihami. Večer mal prednášku o archeológii. Ale predtým chcel stráviť nejaký čas s dcérou a so synom, hlučnými deťmi na vrchole šťastnej nevinnosti.

A potom sa rozhodne, či list odošle, alebo ho spáli ako tucet ďalších, ktoré mu predchádzali.

Vchodové dvere sa otvorili a vošla jeho manželka.

„Prajem vám pekný deň, madam,“ pozdravil ju úklonom hlavy.

„Vaše lordstvo.“ So zvláštnym úsmevom na tvári sa tiež uklonila. „Ako vidím, ešte ste nepočuli, čo sa stalo vašej obľúbenej slečne.“

„Moja obľúbená slečna je naša dcéra. Čo je s ňou?“

Hoci hovoril chladným tónom, zježili sa mu chlpy na zátylku. Vedel, že lady Ingramová nemá na mysli ich dcéru.

„Lucinda je v poriadku. Hovorím o...“ Pery sa jej skrivila pohrdaním. „Hovorím o slečne Holmesovej. Vašej slečne Holmesovej.“

„Ako si ma mohol takto ponížiť?“ Pani Shrewsburyová zasykala svojho manžela údermi. „Ako si sa opovážil?“

Ako sa ukázalo, zložený maľovaný francúzsky vejár bol prekvapujúco účinná zbraň – niečo medzi balom hodváb a policajným obuškom. Roger Shrewsbury zaskučal.

Nechápal, ako funguje jej myseľ.

Dobre, dopustil sa neodpustiteľnej chyby. Predchádzajúcu noc bol taký opitý, že si pomýlil manželku s Mimi, svojou milenkou, a prezradil jej, čo sa popoludní chystá robiť s Charlottou Holmesovou. Ale ak pani Shrewsburyová nechcela, aby slečnu Holmesovú zbavil panenstva, prečo ho nevyfackala hneď na mieste a nezakázala mu urobiť niečo také? Alebo mohla zájsť k slečne Holmesovej a dať jej facku za to, že si neváži svoju panenskú blanu.

Namiesto toho zvolala celý pluk sestier, sesterníc a priateľiek, do čela postavila jeho matku a poverila ju velením útoku na Bastilu práve v okamihu, keď sa v slečne Holmesovej pohodlne usadil.

Ako ho môže obviňovať, že ju ponížil, keď sa ona po-

starala o to, aby tucet ďalších žien prichytil jej manžela in flagranti?

Vedel, že tieto myšlienky nehodno vysloviť nahlas. Po dvadsiatich šiestich rokoch ako syn lady Shrewsburyovej a troch rokoch ako manžel pani Shrewsburyovej sa naučil, že nikdy nemá pravdu. Čím menej povie, tým lepšie.

Pani Shrewsburyová ho ďalej udierala. Hlavu si zakryl rukami, zmenšil sa, ako sa len dalo, a snažil sa zmiznúť v príjemných spomienkach, v čase a na mieste, kde nebol tristošesťdesiatpäť dní v roku dvadsaťštyri hodín denne vyvrheľom.

Lady Shrewsburyová sa mohutne mračila na mladú ženu, ktorá sedela oproti nej v kočiari. Charlotta Holmesová mlčala. Tvár mala bledú, ale pokojnú.

Až desivo pokojnú, vzhľadom na to, že jej povest' bola navždy zničená.

Takú pokojnú, že lady Shrewsburyová, ktorá očakávala hysterický plač a zúfale prosby, sa začala cítiť nesvoja, čo nezažila už celé roky.

Lady Shrewsburyová bola tá, kto prehodil cez dievča prikrývku. Potom prikázala synovi, aby šiel domov s manželkou, a ostatným ženám, aby sa rozišli. Slečna Holmesová sa netriasla v kúte s rukami na tvári. Ani otupene necivela na podlahu. Namiesto toho sledovala dianie okolo seba, akoby bola len náhodnou okoloidúcou, ktorej osud práve nezaznamenal nepredstaviteľný zvrat. Keď manželka strkala Rogera von z dverí, hľadela naňho bez hnevu, bez výčítiek a bez akéhokoľvek prejavu bezmocnosti.

Bol to súcitný a ospravedlňujúci pohľad, aký by vodca gangu neposlušných detí venoval jednému zo svojich nasledovateľov za to, že ho dostal do veľkých problémov.

Lady Shrewsburyová bola presvedčená, že keď všetci odídu, slečna Holmesová sa zrúti. Bola známa svojou prísnosťou. Vždy keď sa s ňou Roger ocitol sám, začal sa potiť, a to aj vtedy, keď nemala v úmysle karhať ho za to, čo v poslednom čase vyviedol.

Lenže jej impozantný výzor nemal na Charlottu Holmesovú žiadny účinok. Keď sa krdeľ očitých svedkýň rozpíchal, aby šíril túto pikantnú scénu v salónoch po celom Londýne, slečna Holmesová sa namiesto utápania v slzách jednoducho obliekla a objednala si olovrant.

A potom, za čoraz užasutejšieho pohľadu lady Shrewsburyovej, zhltna celý tanier slivkového koláča, následne celý tanier čerešňového koláča a nakoniec sa pustila do hrianok so sardinkami. A to všetko bez toho, aby vyriekla jediné slovo, či dokonca venovala prítomnosti lady Shrewsburyovej pozornosť.

Lady Shrewsburyová sa musela veľmi premáhať, aby ovládla rozhorčenie. Mlčanie bolo jednou z jej hlavných zbraní a tejto strategickej výhody sa nemienila vzdať. Žiaľ, jej majestátne mlčanie na slečnu Holmesovú vôbec neúčinkovalo. Ďalej sa napchávala, akoby bola kráľovná a lady Shrewsburyová pokorná slúžka, nehodná jediného jej pohľadu.

Keď slečna Holmesová dojedla, jednoducho vstala a zamierila k dverám. Lady Shrewsburyová musela za ňou bežať, opäť akoby nebola prísnou strážkyňou mravnosti sprevádzajúcou padlú ženu k dôsledkom jej činu, ale prostoduchou slúžkou pobežujúcou za svojou paňou.

Ticho pokračovalo aj v kočiari. Slečna Holmesová so záujmom hľadela na dopravné prostriedky, ktoré zaplnili ulicu – lesklé, lakované mestské koče raziace si cestu uprostred dlhých radov drožiek. Z času na čas zavadila zrakom o lady Shrewsburyovú, ktorá mala neprijemný pocit, že

z nich dvoch slečna Holmesová považuje ju za oveľa zvláštnejší exemplár.

„Nemáte čo povedať na svoju obhajobu?“ vyštekla, keďže už dlhšie nedokázala mlčať.

„Na svoju nie,“ povedala Charlotta Holmesová pokojným tónom. „Ale dúfam, že na Rogera nebudete veľmi prísna. On za nič nemôže.“

Inšpektor Robert Treadles z Metropolitnej polície sa vždy tešil na návštevu Burlington Housu, najmä na prednášky lorda Ingrama. Zoznámili sa vďaka spoločnej vášni pre archeológiu a bol to lord Ingram, kto sponzoroval jeho vstup do Londýnskej spoločnosti starožitníkov.

Lenže v ten večer jeho priateľ nebol vo svojej koži.

Bežnému pozorovateľovi by sa mohlo zdať, že jeho lordstvo vďaka svojim znalostiam, sebavedomému vystupovaniu a výrečnosti s nádychom suchého humoru dokonale ovláda zasadaciu miestnosť Londýnskej spoločnosti starožitníkov. Jeho porovnanie starodávnych rodinných sporov spôsobených veľkosťou drahokamov v brošiach jednotlivých členov rodiny so súčasnou žiarlivosťou vyvolanou krásou nového kočiara súrodenca vyvolala v publiku výbuchy smiechu.

Pozornému oku inšpektora Treadlesa však neuniklo, že jeho prejavu chýba zvyčajný elán. Bol to boj, navyše márný. Ako keď Sifyfos tlačil obrovský balvan hore kopcom vediac, že keď sa dostane takmer k vrcholu, balvan sa skotúľa dolu a bude musieť začať odznova, stále dokola, donekonečna.

Čo sa mu mohlo stať? Lord Ingram pochádzal z vojvodskej rodiny, bol absolventom Etonu a jeden z najlepších hráčov póla na svete. Inšpektor Treadles, samozrejme, vedel, že nikto nie je za zavretými dverami dokonalý, ale nech

už mal v súkromí akékoľvek problémy, nikdy to na verejnosti nedal najavo.

Po prednáške, keď sa rozišiel dav obdivovateľov, sa obaja muži stretli v zákutí obrovskej knižnice.

„Dúfal som, že sa spolu navečeriame, inšpektor,“ povedal lord Ingram. „Žiaľ, čoskoro sa budem musieť s vami rozlúčiť.“

Treadles bol sklamaný, no zároveň mu odľahlo. Obával sa, že lordovi Ingramovi by nemohol v jeho súčasnom stave poskytnúť veľkú útechu.

„Dúfam, že vaša rodina sa má dobre,“ podotkol.

„Áno, vďaka za opýtanie. Len musím súrne niekoho navštíviť, to je všetko.“ Lord Ingram hovoril pokojným tónom, no znel akosi hluchý. „Verím, že čoskoro sa stretneme za príjemnejších okolností.“

„Určite, vaše lordstvo.“

Inšpektor Treadles nemal v úmysle priateľa zdržiavať, ale spomenul si na ďalší dôvod, prečo v ten večer zavítal do Burlington Housu. „Ak by vás to veľmi neobťažovalo, pane, mohol by som vás požiadať, aby ste odovzdali tento list Holmesovi? Som mu veľmi vďačný za jeho pomoc v prípade Arkwright a v tom zmysle som mu napísal zopár riadkov.“

„Obávam sa, že to nebude možné.“

Inšpektor Treadles takmer cúvol pri pohľade na výraz v priateľovej tvári. Bol to výbuch hnevu hraničiaci takmer so zúrivosťou.

„Chápem, že dnes večer máte neodkladné stretnutie,“ vysvetľoval Treadles váhavo. „Môj list vôbec nie je súrny, môžete mu ho odovzdať, keď to bude vášmu lordstvu vyhovovať.“

„Obávam sa, že som sa nevyjadril dosť jasne,“ povedal

lord Ingram. Z tváre mu zmizol všetok hnev. Pohľad mal prázdny a sánku stuhnutú. „Nemôžem... a ani nikto iný nemôže... doručiť Holmesovi žiadny list. Už nikdy.“

„Ja... to je...“ jachtal Treadles. „Stalo sa mu niečo hrozné?“

Lord Ingram zaťal zuby. „Presne tak. Niečo hrozné.“

„Kedy?“

„Dnes.“

Inšpektor Treadles zažmurkal. „Ale je... je Holmes nažive?“

„Áno.“

„Vďaka bohu. Takže sme ho ešte celkom nestratili.“

„Žiaľ, stratili,“ povedal lord Ingram pomaly, neúprosne. „Holmes žije, ale faktom zostáva, že je teraz celkom mimo môjho dosahu.“

Treadles bol čoraz zmätenejší, ale pochopil, že viac sa nedozvie. „Je mi to nesmierne ľúto.“

„Aj mne je ľúto, že som poslom zlých správ.“ Hlas lorda Ingrama bol tichý, sotva počuteľný.

Treadles odchádzal z Burlington Housu ako v snoch. Hlavou mu vírilo množstvo katastrofických scenárov. Skočil Holmes z nebezpečnej výšky, vyzbrojený len nespoľahlivým padákom? Robil doma pokusy s výbušninami? Alebo ho jeho brilantná, no nepokojná myseľ prinútila zviesť nesprávnu ženu, čo vyvrcholilo protizákonným súbojom a guľka ho vážne, ale nie smrteľne zranila?

Čo sa stalo tomu tajuplnému a výnimočnému Sherlockovi Holmesovi?

Aká tragédia.

Aká obrovská strata.

Aká škoda.

2

„Taká hanba! Taká strašná hanba!“ jačala lady Holmesová.

Z prikrčenej polohy pred kľúčovou dierkou dverí do salóna Livia Holmesová zagánila na mladú slúžku, ktorá vykúkala spoza rohu. *Vráť sa k svojim povinnostiam*, naznačila jej ústami bez zvuku.

Dievča sa otočilo a ušlo, ale ešte predtým sa hlasno zachichotalo.

To už v tomto dome nikto nerešpektuje súkromie? Právo špehovať škandál o strate dobrého mena má byť vyhradené výlučne pre členov rodiny.

Livia opäť upriamila pozornosť na ten *Sturm und Drang* odohrávajúci sa v salóne. Výhľad cez kľúčovú dierku jej zakrývala matkina sukňa, ohromná hromada fialového hodvábu, ktorá sa triasla od hnevu lady Holmesovej.

„Koľkokrát som vám hovorila, sir Henry, že vaša zhovievavosť k tomu dievčaťu bude jej skazou? Koľkokrát som vám vravela, že sa už dávno mala vydať? Počúvali ste ma? Nie! Vôbec ste si ma nevšímali, keď som vás varovala, že dovoliť jej odmietať dokonale vhodných pytačov jed-

ného za druhým nakoniec povedie k tomu, že sa stane nespôsobilou na manželstvo a materstvo?“

Keď vyrazila vpred, jej mohutná sukňa sa rozhojdala zo stany na stranu. Zdvihla ruku a spustila ju. Ozvalo sa plesnutie. Livia sa mykla.

So Charlottou, terčom facky, sa raz rozprávali o tom, na čo má ich matka nadanie, ak vôbec na niečo. Livia zastávala názor, že časť populácie je už od prírody priemerná. Charlotta, ktorá mala zhovievavejšie zmýšľanie, verila, že aj tí, čo sa zdajú nevyliciteľne nevýrazní, musia mať nejaké skryté schopnosti alebo nadania.

Livia, nie až taká presvedčená, uviedla lady Holmesovú ako príklad absolútnej priemernosti, osoby v každom ohľade nevýraznej. Charlotta namietla: „Ale mama mimoriadne dobre ovláda techniku fackovania, hlavne bekhend.“

Presne to lady Holmesová práve predviedla, dramatický bekhend, ktorého sila rozkolísala čipkový lem na jej sukni. „Stalo sa to najhoršie, čo sa mohlo stať. Nikto sa s ňou neožení a už nikdy sa nebude môcť ukázať v spoločnosti.“

Tie slová vyslovila lady Holmesová v ten večer už jedinásty raz. Liviou od dlhého krčenia sa pred kľúčovou dierkou bolel krk. Koľkokrát ich ešte zopakuje, kým dovoľí Charlotte odísť do jej izby?

„Nezničila si si len vlastnú budúcnosť, Charlotta. Terčom posmechu na zvyšok života si urobila nás všetkých,“ pokračovala lady Holmesová vo svojej tiráde, hoci už mala chraplavý hlas. „Spáchala si zločin na Liviiných šanciach na dobré manželstvo. Keby Henrietta už nebola zasnúbená s pánom Cumberlandom, zostala by nám na krku hromada starých dievok.“

Pohrdanie v hlase lady Holmesovej – namiesto starých dievok mohla pokojne povedať pobehlíc – zažívala Livia každý deň. Mala už dvadsaťsedem rokov, za sebou osem spoločenských sezón a žiadne vyhliadky na manželstvo. Napriek tomu sa strhla.

Zo skúseností vedela, že lady Holmesová teraz vyrazí k manželovi, uštedrí mu zopár uštipačných výčítok a všetko sa začne odznova.

A skutočne. Lady Holmesová vykročila a konečne Livii uvoľnila výhľad na Charlottu.

Liviu nikdy neprestalo udivovať, že hoci Charlottu poznala celý život, občas ju jej správanie zaskočilo. Obzvlášť vo chvíľach ako táto. Je pravda, že chvíľa ako táto ešte nikdy nenastala, ale Charlotta ohromovala rodinu, odkedy si pamätá.

Keď mala Livia šesť a Charlotta štyri roky, v jedno chladné, ale jasné sobotné popoludnie sa celá rodina vybrala na prechádzku do dediny. Cestou narazili pred kostolom na kresbu pripnutú na tabuli s oznamami. Na papieri boli nakreslené tri obrázky: cesta, dve postavy kráčajúce po ceste jedna za druhou a v hornej časti papiera mačiatko, ale o polovicu menšie ako dve postavy – okrúhla hlava so spýta-
vým pohľadom.

Lady Holmesová potiahla nosom. „Aké zvláštne.“

„Podľa mňa skôr zaujímavé,“ poznamenal jej manžel.

„Ale čo to znamená?“ spýtala sa Henrietta, najstaršie z Holmesových dievčat, piskľavým hlasom.

„Určite je to nejaký odkaz,“ povedala Livia netrpezlivo. „Možno sa týka vianočného večierka pre deti.“

„Nechápem, čo to má spoločné s vianočným večierkom.“

Livia netušila, ako môže byť niekto v desiatich rokoch taký tupý. „Sú to hry, ktoré pre deti pripravili.“

„Aké hry?“ spýtala sa Henrietta pochybovačne.

Kým Livia stihla vymenovať všetky svoje dohady, ozvala sa Charlotta, hlasno a zreteľne: „Nejde o hry. Je to žiadosť o ruku.“

Všetka pozornosť sa razom obrátila na ňu.

Charlotta nerozprávala. Ich matka si už dlhší čas robila starosti, že Charlotta bude na tom rovnako ako Bernardine, druhé najstaršie z Holmesových dievčat. V deviatich rokoch ju už na rodinné výlety nebrávali, pretože ich uvádzala do rozpakov. Bola pekné dieťa, no nikomu a ničomu nevenovala pozornosť. Ak vôbec o niečom uvažovala, nikdy sa o to s nikým nepodelila.

Charlotta s plavými kučerami a veľkými modrými očami sa na ňu veľmi podobala. No kým Bernardine bola tenká ako prútik – nič, čo kuchárka navarila, jej nechutilo –, Charlotta mala plné líčka a rozkošne bučfaté telo.

Lenže toto dievčatko s anjelským výzorom mlčalo ako hrob. Vždy len prikývla alebo pokrútila hlavou, a keď niečo chcela, ukázala na to. Kuchárka tvrdila, že jej raz na otázku: „Koľko kusov jablkového koláča si želáte, slečna Charlotta?“ dala jasne formulovanú odpoveď: „Dvanásť.“ Ale nikto ju nikdy nepočul povedať viac než „mama“.

Livia raz začula, ako sa lady Holmesová s plačom sťažuje, že jej rodina je prekliata. „Nielenže nemôžem mať synov, polovica z mojich dcér sú hlupane!“ Livii na jednej strane odľahlo, že matka ju nepovažuje za hlupaňu, no zároveň jej pukalo srdce pri predstave, že Charlotta, ktorá bola podľa nej milé a veselé dievča – pohľad na ňu, ako útočí na jedlo, jej vždy vyčaril úsmev na tvári –, sa môže jedného dňa stať rovnako neprístupnou ako Bernardine.

Teraz však Charlotta prvýkrát v živote vyslovila dve celé vety. Livia by sa rozhorčila, keby ju niekto takto opravil, lenže teraz, keď Charlotta konečne prehovorila, nemala v žalúdku motýle, ale celé stádo cválajúcich koní. Kým všetci hľadeli na Charlottu s otvorenými ústami, potriasla Charlotte ruku v palčiaku, za ktorú ju držala, a spýtala sa jej: „Myslíš tým ponuku na sobáš?“

„Nebud' smiešna, Livia,“ uškrnula sa lady Holmesová. „Charlotta nevie, čo to znamená.“

„Áno, je to ponuka na sobáš, mama,“ ozvala sa Charlotta. „Viem, čo to znamená. Keď pán požiada dámu, aby sa stala jeho manželkou.“

Opäť nastalo ohromené ticho.

Sir Henry si klakol na koleno a oči sa mu zaleskli. „Charlotta, srdiečko, prečo si myslíš, že tie obrázky predstavujú žiadosť o ruku?“

Charlotta vrhla kritický pohľad na obrázok a zatvárila sa dospelo. „Nie je to veľmi pekný obrázok, však?“

„Asi nie, srdiečko. Ale prečo si myslíš, že je to žiadosť o ruku?“

„Lebo ten obrázok hovorí VYDÁŠ SA ZA MŇA?“

„Hlúposť,“ namietla Henrietta.

Livia by jej najradšej hodila do tváre snehovú guľu, ale Charlotta si z nej nič nerobila.

„Na prvom obrázku je cesta do budúcnosti, na ktorú *sa* vydáš. Na druhom po nej kráčajú dve postavy jedna za druhou, čo znamená *za*. A mačiatko je uprostred mňaukania. A pretože je to polovičná mačka, aj mňaukanie je polovičné. Teda *mňa*. Dokopy to znamená vydaš sa za mňa.“

Henrietta našpúlila pery. „Ako vieš, že to polovičné mňau nie je au?“

„Mlč už, Henrietta.“ Sir Henry položil dlane na Charlottu.

tine ružové líčka. „To je úžasné, srdiečko. Jednoducho úžasné.“

„Si si istý?“ spýtala sa lady Holmesová. „Možno si len niečo vymýšľa a...“

„Lady Holmesová, prosím, aj vy už radšej mlčte.“

„Ako si želáte,“ zahundrala lady Holmesová, no nedala sa umlčať tak ľahko ako Henrietta. „Ale povedzte Charlotte, že teraz, keď už všetci vieme, že vie rozprávať, je tomu jej zanovitému mlčaniu koniec.“

Sir Henry si povzdychol. „Počuješ, čo hovorí mama, srdiečko?“

„Ale, ocko, prečo mám hovoriť, keď nechcem povedať nič dôležité?“

Sir Henry vybuchol do smiechu. „Ozaj, prečo? Na svoj vek si veľmi chytrá, moje drahé dievčatko. A máš moje požehnanie mlčať toľko, koľko len chceš.“

Pri posledných slovách sa pozrel na lady Holmesovú, ktorej klesli kútiky úst. Potom s prehnaným úklonom hlavy ponúkol rameno manželke, ktorá stisla pery, ale prijala ho. Henrietta ho chytila za druhú ruku. Livia a Charlotta vykročili ruka v ruku za nimi.

Nasledujúci deň bola nedeľa. Vikár po kázni oznámil, že slečna Tomlinsonová ho urobila nesmierne šťastným, pretože súhlasila, že sa stane jeho manželkou. Čoskoro sa po celej dedine rozšírila správa, že obrázky na tabuli pred kostolom bol spôsob, akým ju požiadal o ruku, pretože slečna Tomlinsonová, rovnako ako vikár, mala záľubu v hádankách a rébusoch.

Sir Henry chodil po dome so spokojným, samoľúbym výrazom na tvári. Livia mala zo Charlotty veľkú radosť, hoci trochu žiarlila, že hádanku nevytlúštila ona. Napriek tomu sa nemohla zbaviť čudnej sklúčenosti. Dlho potrvá,